

Crònica del divendres 7 de gener... (post reis!)

Havia convidat a en Enrique Belmonte (vegeu la seva plana web www.belmontebtt.com) a venir a les “nostres” terres i vaig pensar que la “clàssica” de sempre seria una bona opció: ruta fàcil, no molt llarga, variada (i molt!!) i amb bonics paisatges (el tram de la Font de l'Arrel, Les Torres de Fals, el Gorg Blau,...).

Vàrem quedar a les 9 a la RENFE i es presentaren en Jordi de la Fuente i en Toni Anguera com a representants del Bages i en Toni Camps i en Jordi P (que varen arribar més de 10 minuts tard per culpa d'una punxada d'última hora de la preciosa Scott) de com a representants de la secció Anoia Trespedals.

Passem per davant de Congost i de seguida vàrem constatar quin seria l'element que ens acompanyaria tot el recorregut: el blanc del gebre. A tort i a dret, a totes les zones ombrívoles, l'únic color era el blanc. Això em va fer témer que el tram de la Font de l'Arrel seria impracticable... però per sort, va quedar força protegit de la gebrada i s'hi podia circular prou bé... El final de la trialera de les vies del tren, el baixador amb el salt final que aterra gairebé sobre el camí està cada cop més “pelat” i dret. En Toni Camps, com que “ja ens ha demostrat el que ens havia de demostrar” ho baixa a peu, com gairebé tota la resta tret d'en Toni Anguera que tot i que estrenava pedals (uns TIME, ara que en Jordi P. s'ha passat a Shimano) - amb les conseqüents “caigudes” tontes - valentament s'hi arrisca (amb èxit) i en Jordi P, que demostra el potencial de baixar de la Scott.

La riera de la font de l'Arrel baixa... buida! i el tram fins al Gorg Blau es fa sense més incidències que alguna aturada per fer fotos... a la mateixa riera, que molts trams és del tot glaçada (i d'altres, amb clapes de glaç). Arribant a Monistrollet, aprofito per a ensenyar-li a en Enrique (que també anava endarrerit) una font amagada que un dia trobar buscant corriols –la font del Marc– i decidim arriscar-nos per veure si la mestressa del “berenador” té obert i podem fer un cafetó... No hi ha sort: hi és però no ha ni engegat la cafetera... o sigui que pujada de ciment amunt!. Serà pel munt de cops que ja l'he feta, serà perquè el fred ens traspassava, el cas és que mai se m'havia fet tan curta. Des de dalt decidim baixar al Mas de la Torre per fer-hi “quatre fotos”. Un cop som al Mas, proposo anar a Fals, a veure si hi ha sort... però sembla ser que sempre que vaig a Fals en bici està escrit que el bar del poble ha de ser tancat, com així és!. O sigui que esmorzem les barretes al carrer i a peu dret.

Tenim l'opció d'anar a fer el tomb pel Grau de Fals i sortir després per la carretera fins a la creu de terme..., però noto una certa “pressa” en l'ambient (algú proposa anar a Rajadell a fer el cafè i més d'un se li tira a sobre...) o sigui que retornem més o menys per on hem vingut fins a l'inici del “tram de les cabres”, on en el primer “túnel” em quedo enganxat amb unes branques baixes... mentre la bici gairebé se m'escapa endavant... malament! (o la bici ha crescut...o el bosc s'ha espessit). Anem fins a la Font dels Pins des d'on de seguida iniciarem el corriol que baixa fins a la segona torre de Torres de Fals. La sorpresa, desagradable sorpresa és enorme en trobar que gran part del caminet ha estat destrossat per mor del pessebre (el famós “pessebre vivent del Bages”), gran font d'ingressos de Fals (la més important?) que any rera any atrau a més i més centenars de persones...

És una pena, una autèntica pena!. Han fet un camí nou, ample i planer i del corriol aquell tan divertit no en queda gran part... a la fi del descobrim per sobre del camí ample.. però molt desarrelat.

L'Enrique posa la mateixa cara de sorpresa que hem posat tots el primer dia que hem vist aquest gran conjunt monumental!. Impressionant, fem un munt de fotos tant a la torre com al l'altre conjunt d'edificis i aprofitem per fer un volt a tot el recorregut (la majoria es baixen les escales finals en bici...). Iniciem la baixada fins al riu i el paisatge és... bé, veieu la foto d'en Jordi P i penseu que eren més de les 12 del migdia... Les roques rellisquen però ningú se'n va al riu. Un èxit!. Travessem Canet de Fals i opto per deixar el camí que s'enfila a Montconill per anar a buscar la trialera, llarga i gran part impracticable (decisió de la que me'n penediré després). Passem gran part del caminet a peu, i quan per fi iniciem el tram “ciclable” faig una demostració clara del que no s'ha de fer en un revolt relativament dret i amb baixada: clavar el fre del davant, amorrant el cos endavant i girar el manillar. Per sort el terra és “polsós” i sense roques i a part d'alguna rascada (i de l'orgull ferit per una caiguda d'aprenent a principiant) no hi ha més incidències. Com sempre el final del camí ens l'ha mort un pagès llaurant un camp “més del compte”. Retornem per l'opció més ràpida camí a Mafrica i per carretera travessant Sant Joan fins a la RENFE passant pel Congost.